

τοῦ τῆνὲ δίνει προτιμώντας κάποιον ἄλλον καὶ τότε
κεῖνος φοβερίζει νὰ τοῦ τὴν κλέψῃ. Συναπαντιοῦνται
κάπου, πατέρας κ' ἐραστής, λογοφέρνουνε, βρίζονται
καὶ στὰ τελευταῖα ὁ πατέρας—ὁ θιασάρχης—τραβάει
μιὰ κάμα νὰ σφάξῃ τὸν ἐραστὴ τῆς κόρης του.

Ἔτσι τέλειωνε ἡ πρώτη πράξη.

— Καλὰ τοῦκανε. Νὰ εἴμουνε γὼ θὰ τὸν ξεκοιλια-
ζα, εἶπε ὁ Σπύρος ὁ χασάπης, σὰν τραβήχτηκε πάλε
ἡ αὐλαία.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ θέλῃ μὲ τὸ στανεῖο νὰ πάρῃ τὸ
κορίτσι, πρόστισε ὁ Γιάννης ὁ ταβερνάρης,

— Μὰ καὶ κείνη τὴ μουσίτσα ποῦ τὴν ἀφήνεις;
Δὲν εἶδες πὼς τὸν γλυκοκοίταζε; εἶπε ἡ κυρὰ Σπύ-
ραινα.

— Κορίτσια ποῦ δὲν ἀκοῦνε τὸν πατέρα τους, τὰ
κρεμῶ ἐγὼ, εἶπε ὁ Σπύρος.

— Τὸ μοῦτρο της ἤθελε κ' ἐρωτα βλέπεις.

— Ποῦ τὰ ξέραμε μεῖς στὸν καιρὸ μας τέτοια πρά-
ματ'. Ἐμένα μὲ παντρέψανε δίχως νὰ μὲ ῥωτήσουνε,
εἶπε ἡ κυρὰ Σπύραινα.

— Αἱ σήμερα ἄλλαξε ὁ κόσμος, κυρὰ Σπύραινα, τῆς
φώναξε ἀποπίσω ὁ Γιάνκος, ὁ γιὸς τοῦ κύρ Ἀγγελῆ
τοῦ τοκιστῆ, ποῦ σπουδαζε φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα.

— Γι' αὐτὸ πᾶμε κατὰ διαδόλου ἀποκρίθηκε κείνη.

— Καλὲ δὲ βχρεῖσαι! ἄσε τὸν κόσμο νὰ κἀνῃ ὅ,τι
θέλει.

Στὴ δεύτερη πράξη παρουσιάζεται ὁ Ἀλέξης γι'
ἀντεραστὴς τῆς κόρης. Στὴν ἀρχὴ καθὼς εἴτανε ντυ-
μένος δὲν τὸν καταλάβαινε. Ὁ Ἀλέξης ἀπάγγελεν τὸ
μέρος του μὲ κάποια ἀλιγυσία ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ
διερῶσῃ ἡ διδασκαλία τῆς Ρίκας ποῦ πίσω ἀπὸ τὰ
παρακίνητα παρακολοῦθοῦσε περίεργη τὸ παίξιμο τοῦ
μαθητῆ τῆς καὶ τοῦ ψιθύριζε ἀπὸ μακριὰ ὁδηγίες. Ἐ-
πειτα εἴτανε κ' ἡ συγκίνηση ποῦ τὸν ἐπνιγε. Νὰ βρι-
σκεται! μπροστὰ σὲ τόσον κόσμο, καὶ νὰ τὸν βλέπῃ
ἡ Ρίκα! Ἄν τύχαινε νὰν τὰ χάσῃ καὶ γινότανε περί-
γελως μπροστὰ τῆς;...

— Βρέ, ὁ Ἀλέξης δὲν εἶναι αὐτός; ψιθύρισε κά-
ποιος.

— Σὰν κι αὐτόνε μοιάζει, ἀποκρίθηκε ὁ γείτονάς
του ὅσο ποῦ ὁ Σταθούλας βεβαίωσε ὀριστικὰ πὼς εἴ-
τανε ὁ Ἀλέξης. Αὐτὸ πιά ποτὲ δὲ θὰ τοῦ τὸ συχωροῦ-
σανε. Σὲ λιμασμένα σκυλλιά τοῦ πέσανε ἀπάνω καὶ
τὸν γαυγίζανε ἀπὸ ὅλες τῆς μεριές.

— Πάει τρελλάθηκε.

— Κριμα στὸ παιδί.

Ἔτσι ἐνῶ ὁ Ἀλέξης ἐακολοῦθοῦσε νὰ μιλᾷ τρέμον-
τας μὴν τύχῃ καὶ τοῦ ξεφύγῃ καμιά λέξη, ἀποκάτω
οἱ συχωριανοὶ του τοῦ ψέλνανε τὸν ἀναδαλλόμενο.

— Καμαρῶστε τον, ψιθύριζε κι ὁ κύρ Ἀγγελῆς, ὁ
τοκιστὴς σ' ἓνα χαίρέκαχο ὕψος ἐνῶ ὁ γιὸς του, μὲ
κάτι ἄλλους νέους τοῦ χωριοῦ φίλους του ποῦ τὸν τρι-
γυρίζανε καὶ χάσκανε σὲ ὅ,τι κι ἂν τοὺς ἔλεγε, δὲν
ἐξακολουθούσανε τὰ μάτια τους ἀπὸ τὴ Ρίκα ποῦ στε-
κότανε στὸ πάλκο;

— Αὐτὴ δὲ θὰ μοῦ γλυτώσῃ καὶ νὰν τὸ δῆτε, βε-
βαίωνε ἐνῶ κείνοι τὸν κοιτάζανε μὲ θαμκισμό.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς τρίτης πράξης φάνηκε πὼς ἡ
λάμπα τοῦ πάλκου δὲ θὰ βαστοῦσε ὡς τὸ τέλος τῆς
παράστασης. Ὁ Σταθούλας συνηθισμένος νὰ κλείνῃ
νωρὶς τὸ μαγαζί του, δὲν μπόρουσε νὰ προβλέψῃ τὴν
ἐχταχτὴ αὐτὴ περίπτωσιν. Μὰ στὴ βράση τοῦ ἔργου,
ποῦ ἀπορροφούσε ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον, κανεὶς δὲ συλλο-
γίστηκε τὸν κίντυνο. Ὡς τόσο ἡ λάμπα, ἀδιάφορη γιὰ
τὸ ἔργο, πάθαινε ἀδιάκοπες λιποθυμίες ὅσο ποῦ ἤρθε
στιγμὴ ποῦ ἡ παράστασις εἴτανε ἀδύνατο πιά νὰ ξα-
κολουθήσῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Καὶ εἴτανε ἡ κρίσιμὴ
στιγμὴ τοῦ ἔργου.

— Μὰ τί διάολο μωρὲ Σταθούλα δὲν ἤξερες νὰ γιο-
μίσῃς τὴ λάμπα σου; φώναξε ὁ θιασάρχης ἀγαναχτι-
σμένος πάνω ἀπὸ τὸ πάλκο.

— Περίμενε μιὰ στιγμὴ νὰ πεταχτῶ νὰ πάρω πε-
τρέλαιο, ἀποκρίθηκε ὁ Σταθούλας.

Ὅσο νὰ πάῃ καὶ νάρθῃ ἡ σάλα εἴτανε βυθισμένη
στὸ σκοτάδι καὶ χρειάστηκε ὥρα ὅσο νὰ ξαναρχίσῃ
πάλε ἡ παράστασις καὶ νὰ φτάσῃ στὸ τέλος μὲ τὴν αὐ-
τοχτονία τῆς κόρης γιατί δὲν τῆς δύναντο κείνενε ποῦ-
θελε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΙΟΥ.— Ἀθήνα. Βιβλιοπω-
λεῖο Γ. Βασιλείου.— Δρ. 2.80.

Βγήκανε σὲ βιβλίο ἀπὸ 500 σελίδες τὰ πρακτικὰ τῆς πε-
ρίφημης δίκης, ποῦ ἔγινε στὸ Ναύπλιο τὴν περασμένη χρο-
νιά (16—28 τοῦ Ἀπριλῆ 1914) μὲ κατηγορούμενο τὸ Δελ-
μούζο καὶ λοιποὺς. Ὅλες οἱ μαρτυρίες, ὅλα τὰ ἐπεισόδια,
οἱ ἀπολογίες τῶν κατηγορουμένων καὶ οἱ λόγοι τοῦ Εἰσαγ-
γελέα καὶ τῶν δικηγόρων, βεβαιούνται καὶ μέσα τυπωμένα,
παρμένα ἀπὸ δύο στενογράφοις ποῦ παρακολοῦθήσανε τὴ
δίκη.

Ἀδύνατο νὰ φανταστῇ κανεὶς τί κίνησι καὶ τί ζωὴ
περιέχει αὐτὸ τὸ βιβλίο! Ἡ ρωμιοσύνη ὅλη ζουγραφί-
ζεται πιστὰ μὲ τοὺς πατάδες τῆς, μὲ τοὺς δασκάλους
τῆς, τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς διάφορους κλοθελη-
τάδες καὶ παράσιτους, ποῦ οὐ τίποτα μπροστὰ δὲ σταματᾶνε
καὶ τὰ πάντα ἐκμεταλλεύονται γιὰ ταπεινὰ καὶ προσωπικά
συφέροντα, λέγοντας καὶ διακηρύχοντας πὼς ἀγωνίζου-
νται γιὰ νὰ σώσουνε τὴν Πατρίδα, τὸ Κράτος, τὴ Θρησκεία
ποῦ κιντυνεύουνε ὅλα, γιατί αὐτοὶ τὸ θέλουνε.

Λογιῶν λογιῶν ἀνθρώποι περνοῦνε ἀπὸ καὶ μέσα, κουτοί.
σοβαροφάντοι, χτυπημένοι ἀπὸ θρησκομανίες, πατριδομα-
νίες καὶ κάθε εἶδους ἰδεοληψίες, γιὰ νὰ ποῦνε τὸ λογάκι
τους, τὴν ἰδέαν τους, τὴ γνώμην τους. Ἔτσι ἡ ζουγραφία
ποῦ μᾶς δίνει τὸ βιβλίο ὑψώνεται, τραβᾷ στὰ σύνορα μιᾶς
μελέτης κοινωνικῆς, μιᾶς ἐρευνας γιὰ τὴν ἀνεματικὴ κατὰ-
στασι τῆς Ἑλλάδας τοῦ σήμερα. Ζυγιάζεται ἡ ἰδεολογία
κάθε τάξης, τοῦ ἀξιωματικοῦ ποῦ βλέπει σὲ κοινὰ καὶ τρι-
μένα πράματα τὰ φαντάσματα τοῦ ἀναρχισμοῦ, τοῦ νοικο-
κύρη ποῦ ἀναγοᾷ τὸ ἀνατάραγμα τῆς ἀργατιᾶς, τοῦ βου-

λευτή που του πειράζουν τὰ νεύρα τὰ «καινὰ δαιμόνια», τοῦ παπὰ που τοῦ χαλοῦν τίς δουλειές οἱ ἄπιστοι καὶ τοῦ παρυστρατίζου τὸ ποίμνιο, τοῦ μικρανθρωπάκου που ὁ φτόνος τοῦ γίνεται ὄπλο γιὰ νὰ χτυπήσῃ πράγματα που δὲ νοιώθει. Κι ἀπάνου ἀπ' ὅλα, ἓνας μαρτυρικό; ἀγώνας ἀνθρώπων που θέλουνε νὰ φωτίσουν, νὰ χτυπήσουν πρόληψη καὶ σκλαβιά, νὰ φυτῶσιν ἓναν ἀέρα πολιτισμοῦ, νὰ λύσουν τοὺς δεμένους κόμπους ἑνὸς μαύρου μεσαιωνισμοῦ, που πλακώνει τὰ στήθια τῆς κοινωνίας καὶ τὰ σπαράζει σὺν ἄγριο θεριό.

Ἡ δίκη τοῦ Ναυπλίου, θὰ μείνῃ στὰ ἱστορικά τῆς νέας Ἑλλάδας, σὺν ἑνὶ σταθμῷ. Γιατί κατηγορούμενος σ' αὐτὴ δὲν εἶτανε μονάχα ὁ Δελμούζος καὶ οἱ ἄλλοι του συντρόφοι. Εἶτανε κατηγορούμενοι ὅλοι ὅσοι τὰ τελευταῖα χρόνια πασχίανε μὲ κάθε τρόπο, νὰ μπᾶσουνε στοιχεῖα ζωῆς καὶ ἀναγέννησης, στὸ ρημαγμένο ἀπὸ τὴ βαρβαρότητα τῆς νέκρας καὶ τῆς σχολαστικῆς ποράδοσης πνεύμα τῆς ρωμιούσης. Καὶ θὰ σταθῇ ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία τῆς κατηγορίας γιὰ ἀθεΐα καὶ γιὰ μαλλιαρισμό, ἓνα πυρωμένο στίγμα στὶς σάρκες τῆς Ἑλλάδας, που εἶτανε ὅλη ἀπὸ τὰ παλιότερα χρόνια. Ἐνα σύμβολο καὶ μιὰ ἰδέα, γιὰ κάθε λευτεριά καὶ κάθε κίνημα πλατὺ, ἀψηλὸ καὶ μεγάλο. Γελαστήκανε ὅσοι φαντάστηκαν πὺς θὰ μπορούσανε σήμερα ν' ἀλυσσοδέσουν τὸ Πνέμα. Περάσανε γιὰ πάντα οἱ καιροὶ που θάφτανε μὲ τὴ βία ἰδέες καὶ προσπάθειες, ἐμπνεσμένες ἀπὸ ἰδανικά καὶ πιστὲς ἀκατόλυτες. Κι ἂν φαίνεται γιὰ μιὰ στιγμή πὺς τέτοια ἰδανικά καὶ τέτοιες πιστὲς ὑποχωροῦνε στὸ διωγμό, δὲν εἶναι παρὰ γιὰ νὰ ξανάρθουν δυνατώτερες καὶ ὁρμητικώτερες, μὲ ζωὴ καὶ μὲ λαχτάρια νίκης καὶ ἐπικράτησης.

Ὅμως ἀπὸ ἓνα πλῆθος παραστρατισμένο που σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ζωτικώτερα ζητήματα, τὸ γλωσσικό, δὲν μπόρεσε νὰ σταθῇ στὸ βαθμὸ τῆς ἀξίας του, καὶ ἔφερε τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγούς καὶ πολιτικούς ὁδηγούς τῆς χώρας ἐναντίον του, ἴσα μὲ τὴ βαρβαρότητα τοῦ ἀρθροῦ 107 τοῦ Νέου Συντάγματος, φυσικὸ εἶσαν νὰ μὴν περίμενε κανεὶς ἄλλη ἀντίληψη γιὰ τὰ

σοσιαλιστικὰ καὶ παιδαγωγικὰ κινήματα τοῦ Βόλου. Ἀκόμα σήμερα ἡ βαρὺτατὴ ἐννοία τοῦ ἀναγεννητικοῦ ἔργου ἑνὸς Ψυχάρη, σὲ πόσους ἀπὸ τοὺς φιλόλογους μας, τοὺς δασκάλους μας, τοὺς γραμματισμένους μας, ἔγινε πέρα γιὰ πέρα συνειδητὴ; Σὲ πόσους;

P. Γκ.

— Γιὰ τὰλλα βιβλία που λάβουμε, «Στροφές» Μωρεᾶς — Σκίπη, «Σονέτα θεατρῖνας», «Αἱμάτων σταλαχτίτες» κλπ. στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Κυκλάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάστου ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεων θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον .ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκαστὴν ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σῦρον Τήνον, Ἀνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. δι' Ἀλεξανδρείαν

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Εν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωτιάδου (Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡ' λέκτρικὸν σταθμὸν Ὁμοιοῖας).

Εν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὑπὸ σπινθ. Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλ βάγεν, ὁδὸς Ἀντωνιάδου, (Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον θαλαμηγὸν Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΠΑΤΡΙΣ”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 12 Αὐγούστου.

Ἐπίσης τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΙΩΑΝΝΙΝΑ”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς (μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 16 Αὐγούστου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοῖας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Ἑθνικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοῖας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὑπὸ σπινθ. Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλίσωσι θέσεις ἀνάγκῃ νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν Σημαίαν δας, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα δας.